

Księga Hioba

Rozdział 14

1. Człowiek zrodzony z niewiasty dni ma krótkie i niespokojne, **2.** wyrasta i więdnie jak kwiat, przemija jak cień, co nie trwa, **3.** a na takiego masz oko otwarte; mnie stawiasz przed swoim sądem. **4.** Któż czystym uczyni skalane? Nikt zgoła. **5.** Skoro dni jego są wyznaczone, liczba miesięcy u Ciebie, kres wyznaczyłeś im nieprzekraczalny, **6.** odwróć od niego wzrok - niech odpocznie, niech cieszy się dniem najemnika! **7.** Drzewo ma jeszcze nadzieję, bo ścięte na nowo wyrasta, świeżych pędów nie braknie. **8.** Choć bowiem korzeń zestarzeje się w ziemi, a pień jego w piasku zbutwieje, **9.** gdy wodę poczuje, odrasta, wypuszcza gałęzie jak młoda roślina. **10.** A człowiek umiera, przepada. Ze świata schodzi człowiek, i gdzie jest? **11.** Wody z morza znikną i rzeki wprzód wyschną doszczętnie - **12.** a człowiek umarły nie wstanie, nie zbudzą się [zmarli], póki trwa niebo, ze snu swego się nie ocucą. **13.** O gdybyś w Szeolu mnie schował, ukrył, aż gniew Twój przeminie, czas mi wyznaczył, kiedy mnie wspomnisz! **14.** Ale czy zmarły ożyje? Czekałbym przez wszystkie dni mojej służby, aż moja zmiana nadejdzie. **15.** Ty byś zawezwał, ja bym Ci odpowiadał, zapragnąłbyś dzieła rąk swoich. **16.** Gdy teraz kroki moje liczysz, wtedy byś grzech mój puścił w niepamięć, **17.** pod pieczęcią byś winę moją trzymał, a moje zło byś wybielił. **18.** Góra rozpadnie się w gruzy i skała zmieni swe miejsce, **19.** woda zniszczy kamienie, fala podmyje glebę; i Ty nadzieję niweczysz w człowieku. **20.** Miażdżysz na zawsze i on odchodzi, pozbawiasz kształtu, odsyłasz. **21.** Czy we czci jego synowie? - On nie wie. Czy też wzgardzeni? - Już o tym nie myśli. **22.** Zadręcza go własne ciało, odczuwa ból swojej duszy.

Biblia Tysiąclecia, wydanie V.

Prawo autorskie © 1999, Pallottinum. Wszelkie prawa zastrzeżone.

Copyright © 1999 by Pallottinum. All rights reserved.